

Διδαχές Γέροντος Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου

/ [Ορθοδοξία](#)· Διεθνές Πρακτορείο Εκκλησιαστικών Ειδήσεων

Ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ ἔχει πνευματικὴ ζωὴ, νὰ ἔχει τὸ φῶς στὴ ζωὴ του, πρέπει νὰ ἔχει τελεία ἐπικοινωνία μὲ τὸ περιβάλλον του. Ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ δὲν ἔχει αὐτὴ τὴν ἀπλή, τὴν φυσικὴ, τὴν ἀνετη ἐγκατάλειψη καὶ παράδοση τοῦ ἑαυτοῦ του στὸν ἄλλον, καὶ ἐπομένως τὴν βίωση τοῦ ἄλλου ὡς οἰκείου μέλους, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει Θεόν. Γι' αὐτὸ σκοτίζεται ἡ ψυχὴ, ὅταν κλονίζεται ἡ σχέση της μὲ τὸν Θεό.

Μῖσος

Πῶς ὅμως κλονίζεται; Μὲ τὸ νὰ μισεῖ τὸν πλησίον του. Τὸ μισῶ τὸν πλησίον ἔχει κατα κύριον λόγο ἐνεργητικὴ ἔννοια καὶ σημαίνει, κτυπῶ, ἀρνοῦμαι, ἐπιτίθεμαι ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Ἐκφράζει τὴν ἐπιθετικὴ διάθεση τῆς ψυχῆς. Ἄντὶ νὰ ἔχω φυσικὴ σχέση μὲ τὸν ἄλλον, νὰ τὸν βάζω στὴν καρδιά μου, ἔχω τὸ μῖσος, ποῦ εἶναι

μία έξοδος του άλλου από την καρδιά μου και από την ζωή μου.

Μίσος λοιπόν είναι να βλέπω ως έτερον τον άλλον, να τον πετάω έξω από την καρδιά μου, να μην το θεωρώ ως είναι μου. Αντί να δω ότι ο άλλος είμαι εγώ, βλέπω ότι είναι κάτι διαφορετικό. Αυτό μπορεί να είναι φυσικό για τους ανθρώπους του κόσμου, αλλά για μας, που είμαστε σώμα Χριστού, είναι άφυσικο. Το μίσος είναι εκ των μεγάλων αμαρτημάτων, διότι είναι απόρροια μεγάλης έμπαθειας και δείχνει ότι ο άνθρωπος δούλεψε πολλά χρόνια στην αμαρτία και τα πάθη, και έχει σκληρυνθεί τόσο πολύ ή καρδιά του, ώστε κατά κάποιο τρόπο έγινε ανώμαλη και όχι μόνο δεν μπορεί να αγαπήσει, αλλά και μισεί. Χρειάζεται πολύ δάκρυ για να αποβάλλει κάποιος το μίσος. Δεν είναι υπόθεση μιᾶς αποφάσεως απλώς ή αγώνος μιᾶς μέρας. Όταν μισώ κάποιον, δεν μπορώ να πω, αποφασίζω να μην τον μισώ. Μπορώ να πω, αποφασίζω να μην τον χτυπήσω, να μην τον βλάψω, αλλά για να μην τον μισώ πλέον, χρειάζεται μία έσωτερική κάθαρσις. Το μίσος προς τον πλησίον φανερώνει μεγάλο βάθος πάθους, γι' αυτό και συσκοτίζει την ψυχή. Έξουδένωση Πώς αλλιώς κλονίζεται ή σχέση με τους άλλους;

Με την έξουδένωση. Με το να ταπεινώνεις τον άλλον. Με το να τον κρίνεις. Όταν όμως κρίνω τον άλλον, τον βγάζω πάντοτε μικρό, μηδαμινό, τίποτα. Είναι τόσος ο έγωισμός του ανθρώπου, ώστε τίποτε δεν μπορεί να σταθεί ένωπιον τῆς κρίσεώς του, ούτε ένας Θεός, πόσο μάλλον ένας άνθρωπος. Το να θεωρώ τον άλλον ως κατώτερο, περισσότερο όμως το να το εκφράζω, είναι κεφαλαιῶδες αμάρτημα.

Ζήλεια

Άλλη μορφή σχέσεώς μας με τους ανθρώπους, ή οποία διαταράσσει την ειρήνη και την ένότητα, είναι ή ζήλεια με όλες τις έννοιες. Ζηλεύω κάποιον από αγάπη, τον θεωρώ δικό μου και ένώνομαι αναπόσπαστα μαζί του. Η ένωση αυτή δεν είναι έν τῷ σώματι του Χριστού, είναι μία υποβίβαση του σώματος του Χριστού σε ανθρώπινη σχέση. Είναι επίσης μία πλήρης μοιχική έσωτερική ενέργεια. Αν πάρουμε την ζήλεια με την έννοια ότι ζηλεύω αυτόν τον άνθρωπο και τον άπωθῶ, τότε ή ζήλεια είναι έκφραση έσωτερικής αδυναμίας αλλά και ανώμαλης αγάπης. Δηλαδή τον αγαπῶ κατά τρόπο έγωιστικό και αποκλειστικό, πιστεύω ότι έχω δικαιώματα στη ζωή του και ότι αυτός έχει υποχρεώσεις απέναντί μου, ότι πρέπει να μου δίνει λογαριασμό για το που πηγαίνει και τί κάνει. Η ζήλεια λοιπόν είναι διαταραχή των σχέσεών μας λόγω περισσῆς έσωτερικής ψυχικῆς ενέργειας.

Ζήλεια είναι κάθε στροφή προς τον άλλον, που ξεκινάει από κάτι υπερβολικό, από έναν ζῆλο, από μία ζέση, από μία βράση. Επομένως ζῆλος μπορεί να είναι το ένδιαφέρον μου, ή αγάπη μου, ή φροντίδα μου να τον σώσω, να τον βοηθήσω να βγει από την αμαρτία, να γίνει παιδί του Θεού. Αυτή ή ζέσις είναι ένας άφυσικος

έσωτερικός ὄργασμός, μία ἀφύσικη πνευματικὴ συσσωμάτωση.

Γογγυσμὸς

Τὸ ἀντίθετό της ζήλειας εἶναι ὁ γογγυσμὸς, ὁ ὁποῖος ἐπίσης προέρχεται ἀπὸ ἀδυναμία τῆς ψυχῆς. Γογγύζω σημαίνει διαμαρτύρομαι, ἀρνοῦμαι, παραπονοῦμαι, εἶμαι στενοχωρημένος, δὲν ἱκανοποιοῦμαι. Αὐτὸν τὸν γογγυσμὸ τὸν ἐκφράζω στὸ περιβάλλον μου, στὰ γραπτά μου, στὴν προσευχή μου. Ζητῶ λόγου χάριν, κάτι ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἢ προσδοκῶ ἢ ἀπαιτῶ κάτι. Δὲν μοῦ τὸ δίνει ὅμως, γιατί καὶ αὐτὸς εἶναι ἀπορροφημένος ἀπὸ τὸν δικό του ἀγῶνα καὶ πόθο, ἀπὸ τὴν δική του σκέψη, ἁμαρτία, χαρά, ἀπὸ τὴ δική του ἀκολασία, ἀγιότητα ἢ ἀρετή. Τότε πέφτω σὲ ἕναν γογγυσμὸ, διότι περιθωριοποιοῦμαι στὴν σκέψη του. Προσεύχεται αὐτός, νομίζω ὅτι μὲ ἀφήνει μοναχό μου. Ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα, νομίζω ὅτι δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ ἀγάπη ἢ ὅτι τὸ ἔκανε ἐλλιπές. Ὁ γογγυσμὸς εἶναι τὸ ἀνικανοποίητο ποὺ νοιώθουμε στὴ ζωή μας καὶ προέρχεται ἀπὸ ἕνα μειονεκτικὸ ἐγώ. Ἡ ζήλεια προέρχεται ἀπὸ ἕνα ἐγὼ ὑπερτροφικό, ἐνῶ ἡ ἐξουδένωση ἀπὸ ἕνα ἐγὼ αὐτοτρεφόμενο καὶ αὐτοδυναμούμενο ἄνευ Θεοῦ, ποὺ βλέπει τὸν ἄλλον κατώτερο, μηδαμινό. Τὸ μῖσος εἶναι ἡ διαφοροποίηση, ἡ ἀπώθηση τοῦ ἄλλου ἀπὸ τὴν ὑπαρξή μας.

Πηγή: Ἀπὸ Τὸ Βιβλίο «**ΛΟΓΟΙ ΑΣΚΗΤΙΚΟΙ**» ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΤΟΝ ΑΒΒΑ ΗΣΑΪΑ ΣΙΜΩΝΟΠΕΤΡΙΤΗΣ ΑΡΧ. ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

Πηγή: www.orthodoxianewsagency.gr